Adéla Knapová
Zbabělé zápisky z ukrajinské války

„V tom tanku někoho zabili?“
nevydržela jsem to.
„Co bys řekla? Že jen tak odešli
a tank nám nechali?“
Dál jsem se neptala. Raději jsem
vytáhla mobil a zkusila vyfotit
Sašu při řízení. Ale bylo málo místa,
šero a ten cigaretový kouř tomu
taky nepřidal...

STRANA 243

Próza

Fra

ADÉLA KNAPOVÁ (1976)
je spisovatelka a novinářka, kmenová reportérka týdeníku Reflex, držitelka různých ocenění. Svou prvotinu *Nezvaní* (2003) označuje za neplatnou. Kromě novel, románů a reportáží píše také povídky a eseje, je autorkou série jednoaktovek.

Ve Fra vyšlo

Nemožnost nuly
2016
Slabikář
2017
Předvoj
2019

Éditions Fra

Adéla Knapová

Zbabělé zápisky z ukrajinské války

BAOFENG
Dual Band FM Transceiver
MENU
EXIT
1 STEP
2 TXP
3 SAVE
4 VOX
5 WIN
6 ABR
7 TDR
8 BEEP
9 TOT
* SCAN
0 SQL
PO
UV9RPlus

Adéla Knapová
Zbabělé zápisky z ukrajinské války

Fotografie Adéla Knapová
Design Nusle(.org)
Vydalo Éditions Fra, Šafaříkova 15,
120 00 Praha 2, Fra.cz,
roku 2023 jako svou 226. publikaci
Vytiskla Tiskárna Protisk,
České Budějovice
Vydání první
BA035

Kniha vychází za podpory
Ministerstva kultury ČR.

© Éditions Fra, 2023
© Adéla Knapová, 2023
Photo © Adéla Knapová, 2023
Design © Nusle, 2023
ISBN 978-80-7521-215-3

Všem obětem

Fra

1

Do války nevjedete tím, že překročíte hranice země, v níž zuří. Nebo aspoň většinou hned na hranicích nemáte pocit, že jste přímo ve válce (pokud čárou neprochází bojová fronta, což není tento případ).

Že se blížíte kamsi, kde se děje něco nepochopitelného a nechtěného, hrůzného a špatného, zbytečného a nebezpečného, poznáte tak, že čím blíž jste oné hranici nepředstavitelného, tím víc vojenské techniky na dálnici předjíždíte a tím méně automobilů míří vaším, ale i opačným směrem. Začnete si všímat dodávek a autobusů s modrožlutými vlajkami nalepenými na oknech, za nimiž se míhají hlavně tváře žen a dětí, vlhké, rozmazané, jakoby prázdné a současně plné bolesti, šedé a bezkrevné, a vy doufáte, že to je pouhá fyzika – venku zkrátka mrzne, padá sníh s deštěm a v autobuse ja zadýcháno. V takovém počasí padá splín na všechno, kdeco vypadá smutně a prázdně. Srdce se přesto zhoupne, žaludek sevře, zajíknete se v nádechu, přitopíte si a pak vyhodíte blinkr a prosvištíte kolem dalšího zeleného nákladního auta, na němž jsou ze všech strategických úhlů nalepené viditelné oranžové cedulky upozorňující, že veze výbušniny nebo něco, co je extrémně třaskavé.

Teploměr ukazuje dva nad nulou a čerpací stanice na dálnici jsou plné aut, fronty od stojanů vedou až na nájezd a do připojovacího pruhu, musí se zpomalovat už dlouho před pumpou.

Ani to ale není příznak války, tedy ne tady, v Polsku. To jen místní vláda zasáhla proti rostoucí drahotě a pohonné hmoty jsou levnější, než by mohly být

(a než jsou v okolních mírových zemích), lidé plní svá auta na maximum, perou to do nádrží, co to jde; dokud stát dává, berou.

Beru plnou nádrž raději v městečku kousek od dálnice, tam fronta není, přestože nafta stojí stejně. Kontroluju kanystry v kufru, mám v nich sedmdesát litrů. Známí z Ukrajiny, s nimiž jsem neustále ve spojení, píšou, že na mnoha místech už pohonné hmoty došly. A asistenční službu si tam člověk nezavolá... Ujistím se, že jsou kanystry dobře utěsněné (mám je zasunuté co nejvíc vzadu, aby nebyly hned na očích a někdo nepodlehl pokušení je ukrást), málem mi při tom vypadnou na zem balistické helmy a neprůstřelné vesty s kevlarovými pláty, jež jsou polepené nápisy PRESS.

Piju kafe, podupávám vedle auta, aby se do mě nedala zima. Jsem ani ne třicet kilometrů od Ukrajiny. Vedle zastavuje dodávka s italskou poznávací značkou a papírovou ukrajinskou vlajkou nalepenou na zadním okýnku. Když se otevřou dveře, vidím horu prázdných přepravek pro zvířata a pytle s granulemi.

„Jedeme do Lvova, je tam přes sto osmdesát psů a koček a umírají hlady. Chtěli bysme to otočit aspoň třikrát a jet pak dál na východ, kam až to půjde. Některé útulky jsou opuštěné, lidi před Rusáky utekli, ale zvířata nechali zavřená. Nedali jim vůbec šanci," máchá Ital rukama, načež odkudsi vytáhne obrovské štípací kleště a naznačuje, jak si poradí se zámky a ploty.

Vyměníme si na sebe kontakt a opravdu – za tři dny mi pošle fotky několika desítek psů a koček a dvou kůzlat, když je vykládají v Polsku u dobrovolníků, kteří je rozvezou dál. Potom pošle nové fotky s jinými zachráněnými zvířaty včetně slepic a králíků.

Za další dva týdny bude mrtvý. Rusové ho zastřelí, když se pokusí kdesi u Charkova zachránit z opuštěného útulku psy, kteří ještě nezemřeli (víc než tři sta ze čtyř set dvaceti jich už ale mrtvých hlady a žízní bude, jak zjistím posléze od jiné dobrovolnické organizace; zavřeni v kotcích neměli šanci). Když se budu ptát, co se stalo s jeho tělem, nenajdu nikoho, kdo by mi odpověděl. Budu na něj často myslet, přidá se k Leně, Olegovi, Nastě... ale teď ještě ne.

Teď žije, pije kafe a kouří, máchá rukama, vypravuje, jakou měli od Verony cestu a že si vzali s kamarády v práci dovolenou, aby mohli pomáhat; zakleje, když mu popel z cigarety odletí na rukáv zimní bundy a zanechá na ní černou stopu. Obdivuje neprůstřelné helmy a vesty v kufru mého auta, pokyvuje uznale hlavou. Říká, že novináři jsou stateční.

„A vy?" kroutím hlavou. „Sakra, chlape, vy jste mnohem statečnější. My jedeme psát a fotit, vy zachraňovat."

Směje se. Ani nevím, jak se jmenoval.

Jednou z mnoha zákeřností války je, že není vražedně přítomná na celém válečném území, v tomto případě na Ukrajině. To amatéra, jako jsem já, může zmást a falešně ukolébat.

Znáte předem z médií ty nejhorší záběry plné výbuchů, zdevastovaných budov a mrtvých lidí, takže se snažíte na setkání s podobnou hrůzou připravit, ale děje se to (naštěstí) na několika relativně malých územích a ke všemu, jak už jsem řekla, není to ta první věc, co po příjezdu do země mučené válkou spatříte. A pokud se nevypravíte vědomě přímo do míst

bojů a ostřelování, zřejmě nic takového vůbec nespatříte. Vlastně z války kromě uprchlíků a jejich slz a bolesti, opuštěných kufrů, batohů, automobilů podél cest a kontrolních stanovišť aneb blockpostů neboli checkpointů nevidíte docela dlouho nic, přitom je všude ve vzduchu, každou vteřinu, zároveň ale jako by tekla mimo vás. Ne, že byste byli zklamaní – pokud nejste psychopati –, ale jistým způsobem vás to falešně uklidní.

Říká se, že když se tvému plánu staví do cesty příliš mnoho objektivních překážek, je to znamení, že se o danou věc nemáš snažit. Většinou se tím řídím. A většinou se nakonec ukáže, někdy, pravda, po dost dlouhé době, že to bylo správné rozhodnutí. Zkrátka rvát něco na sílu se nevyplácí.

A přece jsem přesně to udělala: projíždím zemí, v níž zuří válka, autem, které mělo být už před měsícem na servisu, ale ten jsem nestihla – oprava, vykašlala jsem se na něj s tím, že času je dost a beztak popojíždím jen po republice maximálně v řádech pár set kilometrů –, takže doufám, že těch dalších zhruba pět tisíc kilometrů jízdy zemí, kterou vojensky napadlo Rusko, a na kterou se proto nevztahují nejen asistenční služby pro případ poruchy nebo nehody, ale ani žádné pojištění jak pro auto, tak pro mě, můj ojetý teréňák vydrží.

Ukrajina přestala ke konci února pro všechny pojišťovny světa existovat. Co se stane na Ukrajině, musí zůstat na Ukrajině, nebo je třeba – je-li člověk v dostatečně funkčním stavu – krapet podvádět a rychle se dostat za hranice buď do Polska, na Sloven-

sko, do Maďarska, Moldavska nebo Rumunska a až tam předstírat, že daná nehoda/nemoc/zranění/smrt nastaly. Tak mi to spiklenecky poradila paní z vedení jedné světové pojišťovny poté, co jsem se k ní den před odjezdem díky své urputnosti (ergo protivnosti, drzosti a za pomoci podlých výhrůžek a vydírání mediálním zostuzením) přes řadu operátorů protelefonovala. Byla u toho veselá a nakonec mi trylkem doporučila sem zkrátka nejezdit.

Ukrajina není Evropa, tedy podle našich tabulek, Ukrajina už není civilizovaná země, řekla paní a dala si rychle ruku před pusu, když už jí to tak cynicky a pojišťovácky korporátně ujelo (aspoň tím si vysvětluju ten šelest ve sluchátku a dvouvteřinové ticho), pak se znovu rozesmála a dodala, že si přece rozumíme, válka je válka, je jinde než u nás, je to hrozné, všichni soucítíme, ale je jasné, že nikdo nemůže chtít, aby na té válce kdokoliv, kdo v ní nemusí být, tratil peníze.

Vzpomínám na ni průběžně i teď, kdy tohle píšu; paní má zajisté německé nebo švýcarské kořeny, její uvažování zcela lícuje s postojem Německa a Švýcarska; počítají peníze, kalkulují zisky, kašlou na zmařené lidské životy, protože nejen mrtví, ale ani živí Ukrajinci nejsou jejich voliči nebo klienti.

Podezírám ji navíc, že původně dost možná pracovala na našem ministerstvu zahraničí, protože tam taky disponovali podobně praktickými radami ohledně mé pracovní novinářské cesty, jež se dají shrnout do jedné věty: nic vám neřekneme, nic nevíme, naše jediná informace, rada a doporučení je, že tam nemáte jezdit.

Lidi na svých místech.

To jednoho potěší, když ví, že na strategických

postech sedí kompetentní odborníci, již se nenechají válkou a genocidou za humny rozhodit; jejich nadhled a věrnost byrokratické zásadě číslo jedna „hlavně nikomu nepomoct" je o to cennější právě ve dnech plných umučených, vyhladovělých, znásilněných a zavražděných civilistů, davů žen a dětí na útěku, rozbombardovaných měst, nesmyslné, brutální smrti a paniky, kdy i jejich domovská země lapá šokovaně po dechu v prašném oblaku hysterické veřejné debaty o tom, kdy ten magor z Kremlu napadne svými tanky a střelami i nás, případně kdy poškádlí Evropu a svět jadernou smrtí.

Ale abych nekřivdila jen vybraným: Ukrajina není Evropa ani podle navigačních automobilových systémů, jak jsem zjistila těsně před odjezdem, když jsem si chtěla v autě zapnout navigaci do obléhaného Kyjeva. Za polskými hranicemi bylo prázdno. Nic. Ničivó. Šedá plocha. Hic sunt dracones.

Narychlo jsem si stáhla ukrajinskou mapu do mobilu, i když bylo jasné, že v offline režimu to nebude úplně ono.

Ani v redakci nebyli zrovna nadšení, přestože můj návrh vyjet přímo na místo, kde se to všechno děje, dával smysl; koneckonců jsem jediná reportérka se zkušenostmi i z ne právě přátelského a pohodového terénu (nebudu lhát, že snad jezdím dobrovolně přímo do válek, to ne, kdysi dávno jsem se v jedné ocitla na pár dnů omylem a úplně mi to stačilo, stěží jsem vyvázla živá; ani netvrdím, že jsem jediná reportérka v našem slavném časopisu, ale zasvěcení vědí, že zase tak daleko od pravdy to druhé tvrzení není).

Proti mně hrálo, že nájemných adrenalinových fanatiků s fotoaparáty a kamerami, kteří války vyhle-

dávají, na rozdíl ode mě v nich umí přežít a zorientovat se a následně své úlovky za celkem přijatelné peníze prodají kdekomu, bylo ještě před tím, než Putin otevřeně zaútočil se svou armádou označenou tajuplným bílým písmenem Zet na Ukrajinu, nejen v Kyjevě, ale i na východě země, kde se od začátku odehrávala nejhorší jatka, dost, a my jsme tedy mohli být uznávaný reportážní časopis, aniž bychom riskovali vlastní kůži a stálo nás to hodně peněz.

Co si budeme nalhávat, dvoutýdenní zahraniční služební cesta autem, kdy se plánuje nájezd v řádech tisíců kilometrů, není zrovna laciný špás; jsou na to oficiální tabulky a ty se musí dodržet; navíc novinář, který jede v dresu velkého a slovutného magazínu, jako je ten náš, z principu odmítá dotovat ze svého platu majitele titulu, jímž bývá často nějaký miliardář, a tak nevyrazí, dokud mu na účtu nepřistane minimálně záloha. V tomto případě to bylo o to zásadnější, že s sebou bylo třeba vézt hotovost, protože banky na Ukrajině logicky neměly otevřeno a bankomaty sice sem tam fungovaly, ale pro změnu byly prázdné. Takže bez dostatečných paklíků ukrajinských hřiven se člověk nikam nedostal.

Malá pružnost finančního aparátu v okamžiku, kdy má peníze vydávat a ne přijímat, je všeobecně známá a platí v soukromém sektoru stejně jako ve státní správě. (V rámci zachování fair play hned dodávám, že tentokrát nakonec celý složitý schvalovací systém překvapivě zafungoval bleskově – čímž ovšem účtárna a finanční ředitelé odhalili po mnoha letech úspěšné kamufláže slabinu, a sice, že to přece jen jde – a já pozdě v noci před cestou ve směnárně v centru Prahy vyfasovala několik tučných štůsků ukrajinských bankovek a eur.)

Éditions Fra

001 Thomas Ernest Hulme, Modlitba za úsměv luny
002 Richard Caddel, Slova straky The Magpie Words
003 Imagisté
004 Vítr z Narragansettu
005 One Stop Stories
006 Vladimír Sadek, Židovská mystika
007 Kang Čol-hwan, Pierre Rigoulot, Pchjongjangská akvária
008 Joyce Mansour, Výkřiky
009 Eugénio de Andrade, Svrchovanost
010 José Ángel Valente, V kořenech světla ryby
011 Alena Nádvorníková, Anebo ne Ou bien non
012 Helen Lawsonová, Odvaha za úsvitu Courage at Daybreak
013 Raúl Rivero, Důkazy spojení
014 Antologie nové české literatury 1995–2004
015 Elizabeth Bishopová, Umění ztrácet
016 Ernest F. Fenollosa, Ezra Pound, Čínský písemný znak jako básnické médium
017 Petr Mikeš, Jen slova/Just Words
018 Petr Borkovec, Vnitrozemí
019 Roland Barthes, Světlá komora
020 Tomáš Pospiszyl, Srovnávací studie
021 Ernst Jandl, Friederike Mayröckerová, Experimentální hry
022 Petr Král, Arco a jiné prózy
023 Jurij Odarčenko, Verše do alba
024 Muhammad Šukrí, Nahý chleba
025 Jan Jařab, Šíleně pomalá revoluce
026 Antologie současné lotyšské poezie
027 Guillermo Rosales, Boarding home
028 Catherine Ébert-Zeminová, Bludný kruh
029 Jano Pavlík
030 Viola Fischerová, Předkonec
031 Blanca Varela, Křídla na konci všeho
032 Erich Fried, Milostné básně
033 Shitao, Malířské rozpravy Mnicha Okurky
034 Petr Měrka, Telekristus a Mentál
035 Zápisky z mrtvého ostrova
036 Bytosti schopné zemřít
037 Jonáš Hájek, Suť
038 Viola Fischerová, Písečné dítě
039 Yasmina Reza, Zoufalství
040 Richard Caddel, Psaní v temnotě Writing in the Dark
041 Polona Glavanová, Noc v Evropě
042 Andrés Sánchez Robayna, V těle světa
043 Michal Witkowski, Chlípnice
044 Jerzy Pilch, U strážného anděla
045 Emanuel Mandler, Poslední Branibor a jiné příběhy
046 František Kautman, Alternativy
047 Giuseppe Culicchia, Kolo, kolo mlýnský
048 Orhan Pamuk, Nový život
049 László Darvasi, Nejsmutnější kapela na světě
050 Yasmina Reza, Adam Haberberg
051 Dorota Masłowska, Královnina šavle
052 Jean-Claude Izzo, Totální chaos
053 Zafer Şenocak, V novém světě
054 Guy Viarre, Bílé předání
055 Sławomir Mrożek, Kohout, Lišák a já
056 John Berger, O pohledu
057 Fotostrojka
058 Georges Didi-Huberman, Ninfa moderna
059 Jakub Řehák, Světla mezi prkny
060 Petr Borkovec, Berlínský sešit Zápisky ze Saint-Nazaire
061 Szilárd Borbély, Berlin-Hamlet
062 Václav Durych, Černé tečky
063 Ladislav Šerý, Laserová romance 2
064 Vladimír Sadek, Židovská mystika
065 Fra Blank. Reader
066 Cena Jindřicha Chalupeckého 2006
067 Martin Kubát, Je večer, vypusťte čerta!
068 Atík Rahímí, Tisíc domů snu a hrůzy
069 Carlos Victoria, Stíny na pláži
070 Dario Fo, Polomyšín
071 Médium kurátor
072 Karel Císař, Věci, o kterých s nikým nemluvím
073 Ladislav Šerý, Laserová romance 3
074 Václav Benda, Noční kádrový dotazník a jiné boje
075 C. B. Levensonová, Buddhismus
076 David Voda, Sněhy a další
077 Viola Fischerová, Domek na vinici
078 Chez Erik. Kuchařka Fra
080 Carlos A. Aguilera, Teorie o čínské duši
081 Róbert Gál, Na křídlech/Agnomie
083 Bohumil Nuska, Malé příběhy
085 Tahar Ben Jelloun, Poslední přítel
086 Antonio Gamoneda, Tohle světlo
088 Jonáš Hájek, Vlastivěda
090 Dorota Masłowská, Dva ubohý Rumuni, co uměj polsky
091 Tašo Andjelkovski, Mirny
092 Lidia Amejko, Známé příběhy
093 Liāna Langa, Sešit antén
094 Vilém Flusser, Za filosofii fotografie
095 Sylva Fischerová, Pasáž
096 Ernesto Santana, El Carnaval y los Muertos
097 Kamil Bouška, Oheň po slavnosti
098 Karel Urianek, Beránek
099 Petr Měrka, Fantasmagorie televize

100 Fernando Vallejo, Madona zabijáků
101 Viktor Špaček, Co drží Nizozemí
102 Serhij Žadan, Big Mac
103 Andrzej Bart, Továrna na mucholapky
104 Krisztina Tóthová, Čárový kód
105 Gertruda Steinová, Mluvit a naslouchat
106 Pier Paolo Passolini, Zuřivý vzdor
107 Antologie současné polské poezie
108 Jean-Claude Izzo, Chourmo
109 Frédéric Beigbeder, Povídky psané pod vlivem extáze
110 Viola Fischerová, Hrana
111 Ahmel Echevarría, Días de Entrenamiento
112 Ondřej Horák, Mrtvá schránka
113 Michal Witkowski, Královna Barbara
114 Roland Barthes, Říše znaků
115 Martin Kubát, Čistka
116 Martha Acosta Alvarez, La periferia
117 Sławomir Mrożek, Ti, co mě nesou
118 Veronika Bendová, Nonstop Eufrat
119 Ivana Myšková, Nícení
120 Ondřej Buddeus, rorýsy
121 Petr Borkovec, Milostné básně
122 Roland Barthes o Rolandu Barthesovi
123 Cédric Demangeot, Slota
124 Jakub Řehák, Past na Brigitu
125 Jean-Philippe Toussaint, Koupelna
126 Guillermo Cabrera Infante, Tři truchliví tygři
127 tento chléb přežvykovat, psacími písmeny
128 Jana Šrámková, Zázemí
129 Jan Frolík, Útěcha z ornitologie
130 Martina Blaženková, Lom
131 Šest slovenských básníků
132 Juliana Sokolová, My house will have a roof/Môj dom bude mať strechu
133 Wanda Heinrichová, Jehla sestupuje
134 Frank Correa, Larga es la noche
135 Petr Borkovec, Herbář k čemusi horšímu
136 Ángel Santiesteban Prats, El verano en que Dios dormía
137 Kateřina Rudčenková, Chůze po dunách
138 Ondřej Lipár, Komponent
139 Samanta Schweblin, Ptáci v ústech
140 Alena Kotzmannová
141 Rafani
142 Petr Borkovec, Zlodějíček
143 Kristina Láníková, Pomlčka v těle
144 Krisztina Tóthová, Akvárium
145 Sylwia Chutnik, Kapesní atlas žen
146 Álvaro Enrigue, Podchlazení
147 Abel Arcos, 9550: una posible interpretación del azul
148 Luboš Svoboda, Vypadáme, že máváme
149 Petr Maděra, Filtrační papíry
150 Lukáš Horák, Amensch
151 Kde i mrtví pochodují
152 Petr Král, Město je náš les
153 Alžběta Michalová, Zřetelně nevyprávíš
154 *nil*, úvod
155 Alda Merini, Nepřibližuj se ke mně, poezie
156 Miloslav Topinka, Probouzení
157 Ladislav Šerý, Nikdy nebylo líp
159 Pomlčky v těle
160 Petr Borkovec, Wernisch
161 Nicanor Parra, Jiné básně
162 Jurij Andruchovyč, Moskoviada
163 Adéla Knapová, Nemožnost nuly
164 Julio Jiménez, Un mundo tan blanco
165 Zuzana Lazarová, Železná košile
166 Nonardo Perea, Los amores ejemplares
167 Kamil Bouška, Hemisféry
168 Hroby v povětří. Poezie Bukoviny
169 Bernard Noël, Výřezy z těla
170 Adéla Knapová, Slabikář
171 Robert Krumphanzl, Sen s výčitkami
172 Jakub Řehák, Dny plné usínání
173 Abel Fernández-Larrea, Shlemiel
174 Petr Borkovec, Lido di Dante
175 Petr Borkovec, Rozvláčná vyjádření radosti
176 Zuzana Fuksová, Cítím se jako Ulrike Meinhof
177 Kamil Bouška, Inventura
178 Miroslav Olšovský, Tahiti v hlavě
179 Alexej Cvetkov, Král utopenců
180 Gérard Dubey, Sociální pouto v éře virtuality
181 Tamás Jónás, Tatitatitati
182 Veronika Bendová, Vytěženej kraj
183 Adéla Knapová, Předvoj
184 José Alberto Velázquez, Cierra los ojos, no respires
185 Clemens J. Setz, Láska za časů Mahlstadtského dítěte
186 Kristina Láníková, Úvahy nad zájmeny
187 Petr Borkovec, Petříček Sellier & Petříček Bellot
188 Šest německých básníků
189 Tašo Andjelkovski, NID
190 Jakub Řehák, Obyvatelé
191 Bytosti schopné zemřít (2. vydání)
193 Jonáš Hájek, Výlet do Schengenu Můj jediný čtenář
195 Tomáš Gabriel, Údolí pokusu o výsadbu bříz
196 Luboš Svoboda, Rád čichám ke zvířatům, která jsi vycpala ty
197 Martin Poch, Strana

198 Marzanna Bogumiła Kielarová, Zatopený estuár
199 Veronika Bendová, Vytěženej kraj (*2. vydání*)
200 Pavel Klusák, Uvnitř banánu
201 Martha Luisa Hernández, La puta y el hurón
202 Petr Borkovec, Sebrat klacek
203 Elsa Aids, Přípravy na všechno
204 Petr Borkovec, Lido di Dante (*3. vydání*)
205 Vladislav Chodasevič, Porcelánový věnec
206 David Voda, Automat na plyšáky
207 Cédric Demangeot, Útržky Sněhurčina kožichu
208 Ondřej Horák, Pohlavní styky
209 Martina Blažeková, Prologomény
210 Zofia Bałdyga, Poslední cestopisy
211 Petr Borkovec, Petříček Sellier & Petříček Bellot (*2. vydání*)
212 Gertruda Steinová, Mluvit a naslouchat (*2. vydání*)
213 Rodrigue Marques de Souza, Oslnění
214 Elsa Aids, Lazarská v zimě a jiné básně
215 Ricardo Alberto Pérez, Arácnidos
216 Andrés Sánchez Robayna, Tím velkým mořem
217 Petr Borkovec, Sebrat klacek (*2. vydání*)
218 Marosa di Giorgio, Divoké papíry
219 Robert Lax, Hudba světla/Hudba tmy
220 Lubomír Tichý, Fialová miska
221 Lynn Cruz, Crónica Azul
222 Jakub Řehák, Poezie ve věku vnějškovosti
223 Jean-Philippe Toussaint, Flashdisk
224 Raúl Flores Iriarte, Después de la noche
225 Alia Trabucco Zerán, Odpočet
226 Adéla Knapová, Zbabělé zápisky z ukrajinské války
227 Kristina Láníková, Puma M

Éditions Fra
Šafaříkova 15, Praha 2

Fb.me/EditionsFra
Fra.cz

Druhé vydání

Dívám se z okna hotelu do zatáčky a nevidím žádná zvláštní znamení.

„Máte rád Bukowského? Jste víc syn nebo víc otec? Neutlačuje jedna poloha tu druhou? Kterou preferujete? Byl jste někdy na slam poetry? Měl jste šťastné dětství? Filozofická otázka – co to vlastně je poezie, co je její smysl? Čtete své básně své ženě? Asi nejste zrovna revolucionář, ale zkusil byste nějaký osobní manifest? Cestujete? Máte rád Bukowského? Je pro vás matka inspirací? Jakým způsobem prosekáváte cestu mačetou slov skrz džungli chaosu k napajedlu skutečnosti? Máte nějaký koníček? Co byste dělal, kdybyste nepsal? Máte rád Bukowského?“ Otázky jsou jasné. Petr Borkovec (1970) se ve svých krátkých prozaických textech pokouší zodpovědět všechny najednou.

Petr Borkovec
Petříček Sellier & Petříček Bellot
Brož. vazba, 172 s., DPC 239, ekniha 159 Kč,
Fra 2021, ISBN 9788075211897

Jen pár hodin poté, co Rusko 24. 2. 2022 vojensky napadlo Ukrajinu, sedla reportérka Adéla v Praze do auta a vyrazila do války. A protože se její kolegové fotografové báli, vydaly se tam s ní dvě trans ženy, které znala sotva pár hodin. Divoká jízda plná adrenalinu, estrogenu i testosteronu, nekorektnosti, upřímnosti, intimity i válečné reality. Strhující směs publicistiky, výsostně krásné literatury a intimního deníku, z níž mrazí.

DPC 349 Kč
ISBN 978-80-7521-215-3

Author photo ©
Adéla Knapová, 2023

Fra.cz